

moralo je biti tako. — Mene veže obljuba... za bodoče življenje v samostanu...

Od srca ti želim sreče — mnogo sreče! Zabi me, kakor i jaz Tebe pozabljam in moram pozabiti! Poslednji pozdrav!

Tvoja odkritosrčna

Ana...

* * *

Pred nekaj leti je bilo. — Pozno so peli zvonovi v samostanski cerkvi. — Zunaj pred vrati se je gnetla množica ljudij, ter nestrpno pričakovala, — kdaj prineso venkaj krsto. — Tudi jaz sem se bližala radovednim gledalcem, a ne iz radovednosti — gnalo me je gorko hrepenenje videti še enkrat — k leginjo, znanko, — ki je ležala na mrvaškem odru.

Pred dvema letoma so se zaprla za njo samostanska vrata, danes ji je prost izhod na — grobje!

Zdelo se mi je, da jo vidim pred sabo, zdelo se mi je, da sediva skupaj v šolski sobi!... Govori mi o Ivanu, dragem svojem Ivanu, ter ogleduje zlat prstanek na roki...

»Z Bogom Ivan, z Bogom svet«, zdi se mi, da sepečejo njena usta... Gledam jo... kako trpi molčé, — poljubujoč zlat križec, katerega gorko pritiska na usta...

In zopet jo vidim, kako kleči pred oltarjem... glas se ji trese, telo drhti... ko izgovarja slovesno obljubo...

Bridki in žalni spomini mi objamejo duha... Spominjam se njega, nesrečnega Ivana, ki morda, ne vedoč, da je preminula Ana — kleči osamel v tihi celici in moli!

A tačas me iz tužnih sanj vzbudi tožni pogrebni spev. Molčé sem šla za krsto, — le zdaj pa zdaj sem si obrisala roso z očesa. — Za Ano pa mi je srce gorko naročalo: »Spavaj mirno!«

Iz življenja.

Stala sta pred oltarjem.

On, to je Vinko Prašnik, nosil je novo črno obleko in ona — Angela rojena Zima, oblečena je bila v sivo. V laseh je imela belo kamelijo s zelenjem in prav tak šopek je nosil on v gumbniku.

Ženin in nevesta.

Klečala sta drug ob drugem in drhtela sta sreče. Kamenitih stopnic, na katerih sta klečala, nista čutila, in svet za njiju ni eksis-

stiral. Njju duši ste tesno sklenjeni potovali po bajnih solčnih livadah, ki nimajo ni konca ni kraja, ki so prostrane ko večnost.

Oh ta brezkončna, nedoumljiva prostranost, kako nepremagljivo vabi dušo!

Ta prostranost! . . .

Ko je bil obred končan, naslonila se je Angela na Vinkovo roko in šepetala je:

»Vinko, moj Vinko . . .«

In Vinko se je ni upal pogledati, ker se mu je zdelo, da bi jo moral s toliko silo priviti k sebi, da bi jo umoril.

Bilo mu je sploh, ko da morata takoj nastopiti dolgo, dolgo pot. A ne po železnici ali v vozu, marveč kar tako, menda nevidljivo in tajnostno, ko duhova.

S čudno, neodoljivo močjo ga je vleklo v daljno, daljno deželo . . .

Ona pa se je v bojazni tesneje privila k njemu . . .

* * *

Vinko Prašnik bil je mlad poštni uradnik, zelo prikupljive zunanjosti. Le neka bolna, komaj vidna melanholija, ležala je v njegovem obrazu in vsem njegovem bitju.

Govoril ni nikdar in z nikomur mnogo; a da ima zlato srce, bil je vsakdo globoko prepričan.

* * *

Bilo je v maju. Cvetelo je vse in vse dehtelo življenje.

V katoliških cerkvah obhajalo se je vsak večer slavlje, polno najdivnejše, najnežnejše poezije.

Šmarnice.

Tudi Vinko Prašnik je vsak večer šel k slovesnosti. Ostajal je blizu s cvetjem okinčanega oltarja. Nedaleč od njega klečalo je vedno mlado dekle in takoj prvi večer uhajal je njemu, kar nehote, pogled na njo. Njena priprostost v obnašanju in obleki vzbudila je njegovo pozornost. In ta priprostost zdela se mu je od dne do dne izvanrednejša in od dne do dne mu je bolj ugajala. Silno mu je bila draga. Vedno težje je vsak dan pričakoval večera in vedno težje mu je bilo svoj pogled odtrgati od nje. Postajal je vsak dan nemirnejši in nepotrpežlivejši. Slednjič je uvidel, da v tej negotovosti, v teh nemih željah ne more dalje živeti.

Neki večer je videl, da govori »ona« z neko, njemu znano gospo. Čakal je, da ste se poslovili, potem pa je stopil k gospej, ter jo brez ovinkov prosil, naj mu pové, kaj in kdo je ono dekle, s katero je ravno govorila.

Gospa ga je sumljivo a dobrohotno pogledala:

»A ta-le? No, veste, to je šivelja; jako pridno in pošteno dekle.«

»Ali je pri stariših?«

»Pri materi; oče je že davno umrl. Mati je tovarniška delavka.«

In kje stanujeti z materjo?«

»V veliki Holz-ovi hiši, na dvorišču. A kaj vas vse to tako zanima?«

»Da, to me jako zanima — lepa hvala gospa in moj priklon.«

Čez dva meseca pa sťa stala pred oltarjem.

Na to pa poldrugo leto neprestanega, hitečega vživanja sreče, a bežeče sreče...

Dobila sta tudi dete — dečka in nista se ga mogla do sitega nagledati in naljubiti. Misli so jima neugnane pohitavale v bodočnost, pa sta hranila novce ter si pritrjavala celo pri ustih. Sosebno Vinko je neumorno štedil in neprestano se je mučil z mislijo, kako bi tem izdatneje pomnožil svoj skromni kapitalček.

V prsih pa mu je postajalo čudno prazno in pogosto ga je šegetalo h kašlju.

Potem mu je nekega dne povedala Angela, da bo čez mesece v drugič mati.

Pa je še bolj štedil in še bolj kašljal.

Ah, kako krčevito je stiskal prsi, da bi vsaj zmanjšal tisto strašno, razširjajočo se, morečo praznoto v njih! Kako je zadržaval sapo, ki mu je s tako silo vzdigovala bolne prsi, da ne bi zopet kašljal in da bi ga Angela ne pogledavala tako boječe in prestrašeno-vprašujoče.

A bilo je sojeno tako in legel je v posteljo.

Štedil pa je tudi še v postelji in ni dovolil, da bi se mu s čim boljšim postreglo.

Zato se je tim silnejšimi koraki bližal usodni trenotek.

Bil je tu.

Vinko slonel je na blazinah, kratko hropeč, s široko odprtimi očmi. Krog postelje so stale ženske, ki so molile.

Ob postelji je klečala Angela. Trepetala je ter si grizla ustni, da ne bi glasno zaihtela. Držala je Vinkovo velo, shujšano roko, ki se je krčevito oklepala njenih prstov.

Luč v njegovih očeh postajala je vedno medlejša in dihi počasnější, presledni.

Angela trepetala je vedno bolj in v duši jej je do ogromnosti rastel strah in bolest... Solze, ki so se jej vsipale iz očíj, bile so vroče ko ogenj.

Naenkrat so utihnile ženske . . . V sobi je za trenotek zavladala čudna, nedopovedljiva tišina . . . Iz bolnikovih oči izginil je zadnji slabotni žarek lučice . . .

Končano! . . .

Tu —

»Vinko!«

O! Zemlja bi se morala odpreti in dati nazaj svoje žrtve in počiti groze in žalosti bi moralo vsako srce ob tem kriku. Kajti zakričala je bolesti blazna duša, ker se jej je ločitev zdela nemogoča.

Ločitev duše od telesa — to je naravno, umevno. A ločitev duše od duše, to je nenaravno, to je vnebovpijoče . . .

In res se je zgodil čudež in Vinkova duša se je za trenotek vrnila . . .

Prestrašeno je v Vinkovih očeh zaplapolala lučica in nedopovedljivo, nezapopadljivo je, kako je izrekel besedo:

»Angela!«

— — — — —
Ako kdaj slišim, da se je omožila ta udova, izgine mi vera v idejale.

I v a n k a.

Matija Šlibar.

Spisala Ivanka.

Temu Adamovemu sinu poverjena je bila prav skromna uloga v ogromnej, kompliciranejši igri »Življenje«. Zakaj — ne vem; a možno je pač, da samo zato, ker morajo biti igrane tudi take male vloge, da pridejo »večje« tem ložje do svoje prave veljave in efekta.

Tudi ne vem, ako je Matija Šlibar sam kdaj koga interpeliral ali hotel interpelirati, radi tega. Vem le, da je on igral svojo ulogo jako dostojno, skoraj sramežljivo. Bal se je pred vsem, vzbuditi kakorkoli zanimanje občinstva in bila mu je največja želja, ostati do do cela neopažen. Menda je imel za to svoje vzroke.

Bil je skrajnje tiha, mirna duša — vsaj na videz — in njegova skromnost bi sodila v kaka samostanska pravila.

Znancev Matija Šlibar ni imel mnogo in še manj ali celo nič prijateljev. V družbo je pač zahajal; ostajal pa je v njej vedno le skromen poslušalec ali gledalec. No, svet rad vara druge, često sebe.

Splošno se je sodilo o njem, da mu je dovolj, da sploh živi ter ima vrhu tega še svojo, vsekako sloko službico, ki mu dovoljuje